

Domme Dom

Stephen Hawkins, hij is de charlatan; de bedrieger van de fysica. Hij verkondigt het nieuwe geloof: de uniformiteit van de natuur. Zijn drogbeeld wordt geprezen. De stervelingen denken er te zijn, het raadsel is weeral opgelost. Klakkeloos volgen ze een nieuw vertrouwen. Ze verheven zichzelf boven de natuur door de natuur menen te kennen. Onwetend zijn ze! De Wetten staan aan mijn kant, mij zullen ze niet bedriegen. Om op de Dom, de domme Dom. 00:00, het tijdstip van de chaos, althans voor de stervelingen. Daar zullen ze me meenemen naar de eeuwigheid der Wijzen. De verkondiging is geweest. Alleen de Wijzen zullen mijn woorden begrijpen en ontsnappen aan de straf van de Wetten. De stervelingen zullen boeten voor de uniformiteit, zoals ze in het verleden gestraft zijn voor de goddelijkheid. Hawkins, kind van zijn tijd, heeft geen idee. Wij wel, wij overstijgen de tijd, wij zijn in staat tot transcenderen. De Wetten en de Wijzen, wij zijn het subject. De stervelingen zijn enkel object. Alleen de subjecten mogen meegenomen worden, de objecten zullen verdwijnen in het oneindige, door hun betekenisloze essentie. Friedrich, mijn wijze viervoeter, mag niet ontbreken. Herakleitos' geschriften zal ik door Wind laten verspreiden. Alleen toegankelijk voor de Wijzen. Alle andere geschriften heb ik reeds verbrand. Wij Wijzen spreken immers dezelfde taal. Zij die de Waarheid kennen, hebben geen taal nodig. De taal doet de Waarheid te kort. Telepathisch in de eeuwigheid zal ik weer toegang hebben tot hun meesterwerken. Mijn vissen, Salvador en Salvador, symbool voor de tweedelige ziel van de grote surrealist, zal ik verlossen uit hun stroomloze, sterfelijke lijden. Nog een laatste keer Schuberts' 100^e trio en dan ga ik mijn verlossing tegemoet. Wat een prachtstuk! Gravitatie! Nog nooit heb ik zo'n goede vrind mogen kennen. De sluwste van alle Krachten. De zwakste volgens de sterveling. Ze moesten eens weten, de acherlijken! Het is slechts hoe hij zich voortdoet. In werkelijkheid is hij in staat om alles te doen veranderen. Hij is dan ook de leider van de bestraffing. Mijn vrind zal me opvangen, stevig vasthouden en meenemen naar de eeuwigheid. Hij die gelooft nooit van de aarde af te stijgen, zal nooit contact krijgen met Gravitatie. Wat heb ik het geluk om scepsis te zijn. David Hume, ja! Hij nam de Wetten serieus, de sleutel tot verlossing. Zijn hand moet ik blijven vasthouden. Mijn ontmoetingen met de Krachten en de Wetten deed me denken aan mijn verbondenheid met de kleuren toen ik zeven was. Een symbolische reminiscentie.

‘Daar ben je dan eindelijk, mijn vrind, laat je vallen en ik zal je meenemen naar waar jij werkelijk thuis hoort, vertrouw me.’